

Hồi 8

Sóng Ngầm Hoang Mạc

Công tử vì lời thỉnh cầu của Bốn cung hay vì sự sống còn của Hà Cẩm Tú.

Nhìn thẳng vào mắt Diệp Tình, Tuấn Luận nói:

- Cả hai.
- Một cách nói rất khéo.

Diệp Tình vừa nói vừa chúc rượu vào chén Tuấn Luận. Đặt tĩnh rượu xuống mặt thảm, nàng bưng chén rượu:

- Mời Hạ công tử.
- Mời Cung chủ.

Nàng uống cạn số rượu được rót ra, từ tốn nói:

- Công tử quan tâm nhiều đến Tô Băng Lệ cô nương.
- Nàng cũng như những người khác thôi.
- Nếu như bốn cung bị nạn thì công tử sẽ có ra tay nghĩa hiệp không?

Tuấn Luận nheo mày nói:

- Rất tiếc. Cung chủ chưa gặp. Với lại quanh Cung chủ còn có nhiều cao thủ hộ thân. Tại hạ nghĩ Cung chủ khó gặp đại họa như Tô cô nương.

Diệp Tình lắc đầu:

- Họa vô đơn chí. Bốn cung chỉ sợ khi gặp nạn lại không tìm được kẻ anh hùng ra tay cứu mình. Đến lúc đó chắc tử biết chừng nào.

Nàng nói xong bưng tĩnh rượu chúc vào chén của mình và Tuấn Luận. Rượu vừa đầy chén thì bất thành linh Dương Tùng và Bất Vọng bước vào. Hai người quì xuống trước mặt Diệp Tình.

Dương Tùng và Bất Vọng chưa kịp nói thì Diệp Tình đã cau mày, cái gắt nạt:

- Hai người sao lại vào đây... Đi ra ngoài kia đi...

Nàng vừa nạt vừa phủ tay như thể có bầy ruồi vô hình bất ngờ xuất hiện trước mặt.

Dương Tùng toan mở miệng nói thì nàng đã trừng mắt, nạt tiếp:

- Nếu không ra thì đừng bao giờ nhìn ta nữa.

Dương Tùng và Nghị Bất Vọng cúi đầu, đứng lên lầm lũi bước ra ngoài lều. Trong dáng cách của hai người đó thật là tội nghiệp. Họ ra hẳn bên ngoài rồi, Tuấn Luận mới nói:

- Cung chủ... Họ như những gã nô bộc của cung chủ, sao lại nỡ đuổi họ đi.

Nàng mỉm cười:

- Hạ công tử nói đúng... Họ là những gã nô bộc trung thành, mặc dù trên giang hồ họ là hai sát thủ lạnh lùng giết người chẳng chùng tay. Vậy công tử có biết vì sao họ tự nguyện biến thành hai gã nô bộc trung thành của bốn cung không?

Bưng chén rượu, Tuấn Luận nhìn Diệp Tình nói:

- Họ yêu Cung chủ.

Diệp Tình ngửa mặt cười khanh khách.

Tiếng cười của nàng nghe như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau vang vọng vào đêm tối của sa mạc hoang vu.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Diệp Tình nhìn Tuấn Luận từ tốn nói:

- Hạ công tử nói rất đúng. Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng yêu Bốn cung. Nhưng họ yêu sắc đẹp của bốn cung là chính chứ làm gì có đặng một chữ tình.

- Cung chủ không màng đến họ?

Nàng buông một câu cộc lốc:

- Không.

- Thế tại sao Cung chủ lại muốn biến họ thành nô bộc của mình?

- Ta đâu có muốn nhưng họ tự nguyện. Trong tâm Dương Tình và Nghị Bất Vọng chỉ có mỗi một mộng Diệp Tình thôi. Chính vì chỉ có một mỗi bốn cung trong tâm họ nên Dương Tùng mới tự cho mình là Độc Cô Nhân còn Tử Kiếm thì gán cái tên Bất Vọng. Một kẻ cô độc một người không vong tình. Hay đấy chứ?

- Chỉ vì hai người có yêu Cung chủ đến độ điên rồi.

Diệp Tình khẽ gật đầu.

- Tình yêu có thể khiến kẻ đang yêu được hạnh phúc cũng có thể biến họ thành một người điên. Họ điên vì đang yêu.

Tuấn Luận bưng chén rượu trút vào miệng mình. Từ từ đặt chén xuống bàn, Tuấn Luận nói:

- Tại hạ tiếc cho họ.

- Tiếc gì?

- Dương Tùng và Bất Vọng đặt tình yêu không đúng chỗ. Họ đặt tình yêu của họ cho một người chẳng bao giờ yêu họ.

Nàng cười khẩy một tiếng khi Tuấn Luận vừa thốt dứt lời. Tiếng cười của Diệp Tình buộc Tuấn Luận phải hỏi lại nàng:

- Tại hạ nói sai sao Cung chủ cười?

- Ta cười vì lại thấy tiếc cho Hạ công tử.

Đôi chân mày lười kiếm của Tuấn Luận nhíu lại:

- Tại hạ có gì để Cung chủ phải tiếc rẻ?

- Diệp Tình nhìn thấy Hạ công tử là một nỗi khô khan lạnh lùng. Nếu Hạ công tử không biết yêu thì chẳng bao giờ thưởng thức được hương vị của trái cấm. Làm người mà chỉ có sự khô khan chẳng khác nào cây đang héo tàn bởi khô kiệt. Không tiếc cho cuộc đời của mình ư?

- Tại hạ không chỉ có tình yêu... của nam và nữ... Không biết suy nghĩ của Tuấn Luận đúng hay sai, nhưng cảm nhận tất cả đã quá đủ đối với tại hạ.

- Chẳng có gì đủ cả.

Diệp Tình từ từ đứng lên.

Tuấn Luận nhìn theo nàng.

Nàng chột qua lại nhìn Tuấn Luận:

- Hạ công tử.. Tim của Diệp Tình đang đau.

Mặt Tuấn Luận sa sầm.

- Tại hạ không hiểu Cung chủ định nói gì?

Nàng chột bước đến rồi như một cành liễu uyển chuyển phủ lên người Tuấn Luận.

Vòng tay của Diệp Tình vòng qua cổ Tuấn Luận, mắt đối mắt, môi hé mở chờ đợi.

Nhưng đáp lại sự mời gọi của nàng, Tuấn Luận lại ngồi bất động thờ ơ.

Diệp Tình vẫn vòng tay qua cổ Tuấn Luận:

- Hạ Tuấn Luận... Vì sao chàng biết tim ta đau không?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không...

- Hãy đặt tay chàng lên ngực Diệp Tình xem.

Diệp Tình vừa nói vừa nắm tay Tuấn Luận áp vào vùng nhũ hoa bên trái ngực nàng.

Nàng nhìn Tuấn Luận nói:

- Chàng có nghe trái tim của Diệp Tình đau đớn nói rằng nó đã thuộc về Hạ Tuấn Luận không?

Tuấn Luận im lặng.

Diệp Tình lại vòng tay qua bá lấy cổ Tuấn Luận, toan kéo chàng xuống ngực mình. Bất ngờ mà Diệp Tình nhận được là Tuấn Luận lại đẩy nàng ra, rồi gỡ đôi ngọc thủ ra khỏi cổ mình. Y vừa gỡ tay Diệp Tình vừa nói:

- Tại hạ nghe được tiếng trái tim của Cung chủ rồi. Nói với tại hạ, Cung chủ là kẻ khó khăn, chẳng bao giờ biết yêu một người nào.

Diệp Tình ngớ ngẩn bởi câu nói của Tuấn Luận:

- Tuấn Luận...

Mặc nhiên với sự sững sờ của Mộng Diệp Tình, Tuấn Luận chỏi tay xuống thảm từ từ đứng lên. Chàng nhìn Diệp Tình:

- Cung chủ. Tuấn Luận chẳng bao giờ muốn mình giống như Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng đâu.

Hai người đối mặt với nhau. Nếu gương mặt Tuấn Luận là những nét lạnh lùng, trơ như đá thì sắc diện của Diệp Tình càng lúc càng đỏ. Hai người cứ nhìn nhau mãi như thể họ đang đấu nhãn với nhau. Diệp Tình chớp mắt, từ tốn nói:

- Hạ công tử sợ một ngày nào đó người sẽ quì dưới chân Diệp Tình van xin chút lòng thương hại không?

- Hy vọng ngày đó chẳng bao giờ xảy ra với tại hạ. Đa tạ Mộng Cung chủ đã thỉnh mời tại hạ vào trong lều dùng chén rượu ngon. Mong sao tình cảm của Cung chủ với tại hạ chẳng bao giờ phai nhạt. Sáng sớm mai chúng ta phải lên đường... Cáo từ.

Tuấn Luận nhìn lại nàng một lần nữa rồi mới chui ra khỏi lều. Chàng bắt gặp Dương Tùng và Nghị Bất Vọng ngồi ngay ngoài cửa. Trông hai người đó, Tuấn Luận có cảm tưởng họ đang là hai con chó đang chầu chực chờ được thưởng thức khúc xương thừa

Khi thấy Tuấn Luận, Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng quay mặt nơi khác, cứ như muốn tránh phải chạm mặt với chàng. Tuấn Luận dợm bước về phía tấm da thú, thì xa xa xuất hiện hai chiếc bóng cà sa lướt về phía chàng.

Tuấn Luận cau mày nghĩ thầm:

- Cao tăng Thiếu Lâm tự cũng đến “Thiên Ma Cổ Bảo”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tuấn Luận thì hai vị cao tăng Thiếu Lâm với kinh thuật siêu phàm xuất chúng, đôi cước pháp như thể trượt trên mặt cát đã dừng lại trước mặt Tuấn Luận.

Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Tham kiến Tuệ Giác và Tuệ Minh đại sư.

Tuệ Giác, Tuệ Minh đại sư đồng chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Tuệ Giác nói:

- Thí chủ đây hẳn là Hạ Tuấn Luận, ngoại hiệu Bách Thủ thư sinh.

Tuấn Luận từ tốn đáp lời:

- Tại hạ chính là Tuấn Luận. Nhị vị đại sư có điều chi chỉ giáo?

Tuệ Giác chấp tay. lần chuỗi bồ đề, từ tốn nói:

- Phương trượng đại sư Tuệ Tĩnh của Thiếu Lâm tự muốn chuyển thư đến cho thí chủ.

Tuệ Giác nhìn sang Tuệ Minh.

Tuệ Minh đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Đại sư huynh Tuệ Tĩnh nói với bần tăng phải trao bức thư này đến tận tay Hạ thí chủ.

Tuệ Minh đại sư vừa nói vừa lấy trong ống tay áo cà sa bức phong thư được niêm cẩn thận, trao qua tay Tuấn Luận. Nhận bức thư của Tuệ Minh đại sư, Tuấn Luận nói;

- Nơi hoang mạc này chẳng có mái nhà để tiếp nhị vị cao tăng, chỉ có tấm da thú kia, tại hạ thỉnh nhị vị cao tăng đến nghỉ chân.

Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm đồng niệm phật hiệu:

- Thiện tai... Thiện tai ...

Ba người bước đến tấm da thú. Khi đã yên vị, Tuấn Luận mới mở phong thư của Tuệ Tĩnh phương trượng đọc. Đồi chân mày của Tuấn Luận cau lại. Chàng gấp phong thư cho vào áo ngực, rồi hướng về Tuệ Giác và Tuệ Minh nói:

- Tuệ Tĩnh đại sư lo sợ võ lâm sẽ xảy ra kiếp họa trùng trùng một khi Thập nhị Thần châu xuất hiện trên chốn võ lâm.

Hai vị cao tăng Thiếu Lâm đồng niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Tuệ Giác đại sư nói:

- Thiếu Lâm lo sợ võ lâm sớm xảy ra hiện tượng máu chảy đầu rơi như trăm năm trước nên mới gửi mật thư cho Hạ thí chủ. Vì đức của bá tánh, xin thí chủ hãy nhớ những gì Tuệ Tĩnh đại sư đã nhắn gửi cho người.

- Tại hạ sẽ ghi nhớ Tuệ Tĩnh đại sư đã truyền đạt qua mật thư, nhưng tại hạ không thể bỏ lỡ cuộc du thám này.

Tuệ Minh nói:

- Mấy mươi năm nay, võ lâm Trung Nguyên yên tĩnh, đó là phúc của bá tánh. Mong thí chủ hiểu cho điều đó.

Buông một tràng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Tại hạ quả là không có ý làm xáo trộn võ lâm, nhưng cũng không thể quên chức phận của mình. Tại hạ có điều khó nói mong nhị vị đại sư thấu trình với Tuệ Tĩnh Phương trượng. Tại hạ sẽ không để cho Thập nhị Thần châu gieo kiếp họa cho võ lâm.

Tuấn Luận với tay cầm bầu rượu. Chàng vừa mở nắp bầu rượu da dê thì Diệp Tình bước đến. Nàng nhìn nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, nói:

- Thiếu Lâm vốn là bắc đẩu võ lâm, tự hào là các cao tăng tránh tục phiến, thế mà hôm nay có ý tháp tùng với Hạ công tử lên Thiên Ma Cổ Bảo.

Mặt Tuấn Luận chau lại. Ngược nhìn Diệp Tình, Tuấn Luận nói

- Mộng cung chủ... Tuệ Giác đại sư, và Tuệ Minh đại sư thân hành từ Thiếu Lâm tự không quản bao khó nhọc đến tận hoang mạc này chủ đích chỉ muốn giúp cho tại hạ mà thôi.

Tuệ Giác buột miệng nói khi lời vừa dứt trên miệng Tuấn Luận:

- Thiện tai ... Thiện tai... A di đà phật... Đa tạ Hạ thí chủ đã đỡ lời cho bản tăng và sư đệ.

- Đại sư đừng khách sáo, đó là sự thật. Tại hạ lại luôn trong sự thật.

Mộng Diệp Tình chau mày. Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, thẹn thùng.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Hạ công tử quả là có phúc nên được nhị vị cao tăng Thiếu Lâm hỗ trợ. Trên võ lâm quả là hiếm có người được như Hạ công tử.

- Cung chủ nói quá rồi. Tuấn Luận được nhị vị đại sư hỗ trợ đến Thiên Ma Cổ Bảo do thịnh tình của nhị vị đại sư thôi chứ không dám nói mình là người có phúc phần.

Tuệ Minh đại sư nhìn lên Mộng Diệp Tình:

- A di đà phật... Nữ thí chủ đây hẳn là Hương cung chủ Mộng Diệp Tình?

Diệp Tình gật đầu:

- Không sai. Bỏ cung từ trước đến nay rất khâm phục Thiếu Lâm Tự nhưng chưa có dịp đến. Nay gặp Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, quả là hạnh ngộ.

Bộ mặt phúc hậu của Tuệ Minh bất giác đanh lại. Mặc dù vẫn giữ những nét tao nhã thoát tục của phật môn nhưng trong ánh mắt của Tuệ Minh vẫn toát ra cái nhìn nẩy lửa, và bất nhẫn.

Tuệ Minh đại sư phải buông một tiếng thở dài:

- A di đà phật.

Sau khi niệm phật hiệu. Tuệ Minh đại sư quay mặt chỗ khác như thể muốn tránh ánh mắt của Mộc Diệp Tình đặng đè nén sự bức bối đang trào dâng trong tâm tưởng người.

Tuệ Minh đại sư phải lên tiếng:

- A di đà phật... Thiếu Lâm Tự cũng có nghe đến danh của Hương Cung nữ thí chủ, nhưng chưa một lần thấy thí chủ quá vắng Thiếu Lâm, nay biết thí chủ mới hiểu ra sự việc hai năm trước.

Diệp Tình mỉm cười nói:

- Nhị vị đại sư... Hai năm trước sự việc gì đã xảy ra với Thiếu Lâm tự?
- A di đã phật.. Nữ thí chủ không biết hay giả vờ không biết.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Diệp Tình nhíu lại. Nàng cúi gắt nói:

- Chuyện của Thiếu Lâm Tự sao lại nói bốn cung biết chứ? Các vị có ẩn ý gì khi hỏi bốn cung câu đó?

Tuệ Minh đại sư nhìn Diệp Tình:

- A di đà phật... Vị sư đệ của bản tăng là Tuệ Thanh, hẳn không phải do Cung chủ hại?

Diệp Tình hừ nhạt một tiếng:

- Tuệ Thanh nào... Không ngờ những vị cao tăng Thiếu Lâm lại luôn luôn mở miệng ngậm máu phun người. Sự kính trọng của bốn cung đối với Thiếu Lâm xem như vơi bớt một nửa rồi đó

Tuệ Minh đại sư mím môi:

- A di đà phật... Không có chứng cứ, bản tăng khó ông thể nào vạch được bộ mặt thật của dâm nữ... Nếu có chứng về sự mất tích của Tuệ Thanh sư đệ thì bản tăng không để yên cho Hương cung của nữ thí chủ đâu.

Câu nói này của Tuệ Minh đại sư khiến cho mặt hoa của Mông Diệp Tình lộ rõ vẻ đanh ác, tàn nhẫn. Nàng rít giọng đay nghiến nói:

- Hồ đồ.. Bọn trọc các người dám cho bốn cung là Dâm nữ. Quả là hồ đồ...
- A di đà phật...

Tuệ Minh đại sư vừa niệm phật hiệu vừa đứng bật lên.

Tuấn Luận vội đứng theo Tuệ Minh đại sư:

- Đại sư, Cung chủ... Có thể giữa Cung chủ và Thiếu Lâm có sự hiểu lầm. Sau này tất sẽ có minh bạch... Còn ở đây mong nhị vị bình tâm. Bởi chúng ta đang phải đối mặt với một gã thần chết vô hình.

Diệp Tình buông một tiếng thở dài:

- Nể lời Hạ công tử. Bồn cung không bàn đến chuyện này nữa. nhưng sẽ có lúc bên cung sẽ tự rửa cái nhục hôm nay.

Diệp Tình thốt dứt câu quay bước trở về lều của mình.

Tuấn Luận thở phào một tiếng nhẹ nhõm liếc trộm về phía Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

Chàng thấy hai người đó vẫn ngồi bất động nhưng mắt thì đã hướng về phía nhị vị cao tăng Thiếu Lâm Tự.

Tuấn Luận nghĩ thầm:

- “Nếu như cuộc giao thủ giữa Dương Tùng, Nghị Bất Vọng và Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm xảy ra, không biết ai sẽ thắng.

Nhưng chắc sẽ có hai người chết và hai người trọng thương. Điều đó thì Tuấn Luận chẳng muốn chút nào”.

Ngồi trở lại bên Tuệ Giác và Tuệ Minh, Tuấn Luận liếc trộm về phía Băng Lệ..

Nàng ngồi một mình trên cát, hai tay bó gối, trông như thể đã chấp nhận sự cô độc của mình.

Thấy nàng, Tuấn Luận cũng phải xúc động. Tuấn Luận rời tấm da thú bước đến bên Băng Lệ:

- Tô cô nương không đi nghỉ à?

Nàng miễn cưỡng lắc đầu nói:

- Băng Lệ không ngủ được.

- Chuyện gì đã khiến cô nương không ngủ được?

- Băng Lệ cũng không biết... Có lẽ quá gần với cõi chết nên mới thấy quý mạng của mình.

- Tô cô nương nghiệm ra điều đó ư?

- Hạ huynh không nghiệm được à?

- Lúc nào tại hạ cũng cảm nhận cõi sống đáng quý cả.

Băng Lệ mỉm cười:

- Hạ huynh không nghĩ..

Tuấn Luận dí dỏm đáp lời nàng:

- Cô nương không đi nghỉ thì tại hạ cũng không đi nghỉ.

- Hạ huynh có chỗ ấm êm trong lều Mộng Cung chủ sao không đi nghỉ?

- Tại hạ không quen cuộc sống chăn êm của Mộng Cung chủ.

Nói dứt câu, Tuấn Luận nhìn lên bầu trời đêm. Chàng sực nhớ lại quãng đời ấu thơ của mình. Vô hình trung, Tuấn Luận buột miệng thốt:

- Ân sư ...

Băng Lệ ngơ ngác nhìn qua Tuấn Luận

- Ân sư của Hạ huynh là ai?

Nhìn lại Băng Lệ, Tuấn Luận từ ỏn nói:

- Ân sư của tại hạ là một người hoàn hảo.

- Người tên gì?

Tuấn Luận mỉm cười nhưng không đáp lời nàng mà lảng sang chuyện khác:

- Nếu Tô cô nương không có chỗ nghỉ thì hãy đến nằm tạm trên tấm da thú của tại hạ. Nằm nghỉ trên tấm da thú, Tô cô nương sẽ an toàn hơn, bởi có nhị vị cao tăng phò trợ.

- Băng Lệ rất cảm kích Hạ huynh đã lo lắng, nhưng Băng Lệ lại muốn thức để nhìn mặt trời mọc trên sa mạc như thế nào.

- Tùy Tô cô nương vậy.

Tuấn Luận ngồi ngay trên mặt cát, bên cạnh Băng Lệ vận công điều tức.

Chẳng mấy chốc chàng đã rơi vào cảnh giới tham thiền nhập định như một pho tượng bồ tát không mản gì đến cảnh vật chung quanh.

Thời khắc từ từ trôi qua dần. Cuối cùng rồi bóng tối dày đặc của hoang mạc cũng bị qua đi bởi ánh sáng le lói cuối đường chân trời. Bình minh quay lại với hoang mạc thật rực rỡ mà Băng Lệ chỉ muốn reo lên để đón sự hùng vĩ đó.

Tiếng reo của nàng chưa kịp thốt khỏi miệng thì Tuấn Luận mở mắt thộp lấy hổ khẩu Băng Lệ. Băng Lệ giật mình:

- Hạ huynh...

Bằng Lệ chưa biết vì sao Tuấn Luận có hành động đó thì hai tiếng rú thất thanh cất lên từ phía lều của Cung chủ Mộng Diệp Tình. Tuấn Luận nhìn nàng:

- Tô cô nương mau đến bên nhị vị đại sư.

Bằng Lệ thừa đoán biết chuyện gì đã xảy ra. Nàng liền vội vã bước đến bên nhị vị cao tăng Thiếu Lâm. Tuấn Luận nói với Tuệ Giác và Tuệ Minh những gì đã xảy ra đêm qua.

Tuệ Giác và Tuệ Minh nghe xong niệm phật hiệu.

- A di đà phật..

- Tại hạ cung thỉnh nhị vị cao tăng phò trợ cho Tô cô nương.

Tuệ Giác niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Bần tăng sẽ hết lòng vì thí chủ.

Tuấn Luận rời tấm da thú đến gần lều của Mộng Diệp Tình. Ngay ngoài cửa lều là hai cái xác của hai gã tiểu đồng đang giật nảy để chờ đợi cái chết đến với họ. Trong lều, Diệp Tình đứng ngay giữa, hai bên là Dương Tùng và Nghị Bất Vọng, vòng ngoài có Hà Cẩm Tú và bốn ả cung nữ hộ vệ.

Thấy Tuấn Luận, mặt Diệp Tình hoan hỷ hơn. Nàng nói:

- Hạ công tử... Bọn quái vật đó đã quay trở lại.

Tuấn Luận không đáp lời nàng mà lại im lặng. Chàng như thể đang ngưng thần tập trung vào một điểm hư vô nào đó.

Bất thành linh Tuấn Luận chớp động thân pháp. Thể pháp của chàng nhanh không thể tưởng. Có lẽ đến ngay cả Đạo pháp lẫn Tử Kiếm cũng không thể nhanh bằng Tuấn Luận. Cùng với cái chao người đó Tuấn Luận tợ cánh chim đại bàng. Vươn hữu thủ chụp tới chân Mộng Diệp Tình.

Khi trảo công của chàng chụp tới cũng là lúc chiếc binh khí kỳ dị kia nhô lên.

Hữu thủ của Tuấn Luận thộp ngay lấy chiếc binh khí đó ghệt lên.

Chiếc binh khí quái dị được rút lên khỏi mặt cát, trong ánh mắt ngỡ ngàng của Mộng Diệp Tình và những người kia.

Đoạt được chiếc binh khí đó. Tuấn Luận thở phào một tiếng. Chàng quay lại nói với Diệp Tình:

- Chúng ta lại có thể đi được rồi.

Mọi người cuộn lều, rồi sát nhập với Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm Tự cùng Tô Bằng Lệ, lên đường hướng về Thiên Ma Cổ Bảo. Họ đi được hai dặm thì thấy phía trước có một hòn giả sơn to cỡ một tòa lầu năm tầng, cao sừng sững. Giữa hoang mạc mà có hòn giả sơn khổng lồ như thế này cũng là chuyện lạ, hoang mạc thì chỉ có cát và cát, nhưng lại xuất hiện hòn giả sơn này thì đúng là nơi trú chân lý tưởng. Nhìn hòn giả sơn, Bằng Lệ liền nói:

- Nếu hôm qua chúng ta đi thêm chút nữa thì hẳn không có người chết.

Diệp Tình nghe Bằng Lệ nói, lờm nhàng:

- Người của Hương cung chết, cô nương không cần phải quan tâm.

Khi đoàn người tiến đến gần hòn giả sơn mới phát hiện đứng ngay dưới hòn giả sơn là ba người. Tất cả đều vận trang phục bó sát người màu vàng như cát. Họ chỉ cần nhích động thì chẳng một ai kịp phát hiện ra họ. Ba người đó chỉ chừa mỗi cặp mắt sáng ngời nhìn về phía đoàn người xâm nhập Thiên Ma Cổ Bảo.

Tuấn Luận chậm rãi bước về phía ba người đó. Họ chỉ lấy mắt nhìn Tuấn Luận.

Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Tại hạ tham kiến ba vị tôn giả.

Ba đôi mắt đều chăm chăm nhìn Tuấn Luận. Người đứng giữa ra dấu ngầm nói với chàng:

- Tất cả mọi người hãy theo chúng ta.

Tuấn Luận đáp lời người đó:

- Ba vị tôn giả định đưa chúng tôi đi đâu?

Người đứng giữa chỉ xuống mặt cát.

Đôi chân mày Tuấn Luận nhíu lại. Suy nghĩ một lúc. Tuấn Luận nói:

- Ba vị tôn giả là người của Địa Tuyệt Cung?

Ba người đó gật đầu. Người đứng giữa lại ra dấu hàm ý hỏi Tuấn Luận là ai.

Tuấn Luận liền ôm quyền đáp lời:

- Tại hạ là Hạ Tuấn Luận.

Y lại ra dấu.

Tuấn Luận gật đầu, nghĩ thầm:

“Địa Tuyệt Cung sao lại biết tục danh của ân sư “.

Ba người kia nhìn thấu.

Độc Cô Nhân Dương Tùng từ phía sau bước lên ngang với Tuấn Luận. Y gắt giọng nói:

- Phải các người đã sát tử người của Hương cung?

Ba người kia nhìn Dương Tùng.

Bất ngờ cả ba cùng gật đầu.

Độc Cô Nhân Dương Tùng quắc mắt thét:

- Ba con chó các người phải đền mạng cho người của Hương cung.

Dương Tùng vừa nói vừa rút xẹt đốc đao. Y chưa kịp phát tác chiêu công, Tuấn Luận cũng chưa kịp lên tiếng thì ba người kia chỉ xoay một vòng, thể pháp của họ đã mất hút dưới lòng mặt cát sa mạc.

Tuấn Luận nhìn lại Độc Cô Nhân Dương Tùng cảnh báo:

- Dương huynh cẩn thận.

Dương Hùng hừ nhạt một tiếng:

- Cần gì phải cẩn thận với ba con chó này.

- Dương túc hạ đừng quá chủ quan.

Độc Cô Nhân Dương Tùng đứng xoạc chân, hướng mắt nhìn xuống mặt cát. Tay cầm đốc đao, hươm sẵn. Những tưởng sát thần của gã đang lục lạo dưới mặt cát để tìm ba người kia.

Chợt Dương Tùng thét lên mặt tiếng, giơ cao chân phải.

- Ui ...

Máu dưới lòng bàn chân của y rịn ra, điểm đỏ mặt cát. Y vừa giơ cao chân phải thì đã ngã ngửa về sau nằm dài trên mặt cát. Lòng chân trái cũng rịn máu. Từ dưới cát ba người kia trồi lên, điểm những chiếc binh khí quái dị vào yết hầu Dương Tùng.

Tuấn Luận vội lên tiếng:

- Ba vị tôn giá dừng tay.

Ba người đó nhìn lại Tuấn Luận.

Chưa ra được chiêu đao nào mà đã bị đối phương buộc phải nằm duỗi dài chờ chết, Dương Tùng bất nhẫn nói:

- Các ngươi là đồ hèn, chỉ biết đánh lén mà thôi. Muốn giết thì cứ giết nhưng Dương mỗ chẳng phục các ngươi đâu. Tuất Luận buông một tiếng thở dài.

Chàng bước đến ba người đó ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ và mọi người sẽ đến Địa Tuyệt Cung.

Nghe chàng nói, ba người kia đồng loạt thu hồi binh khí. Người đứng giữa lại ra dấu.

Tuấn Luận gật đầu. Chàng nhìn lại Mộng Diệp Tình, Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm.

Tuấn Luận nghiêm giọng:

- Nếu chúng ta không đến tham kiến Địa Tuyệt Cung chủ thì Địa Tuyệt Cung không cho chúng ta vượt qua sa mạc chết này. Tại hạ không muốn các vị đổ máu.

Tuệ Giác đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật... Hạ thí chủ đã quyết định thì bản tăng sẽ theo thí chủ.

Diệp Tình miễn cưỡng nói:

- Bốn cung cũng sẽ theo Cung chủ.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận khê gật đầu.

Mọi người đồng ý, Tuấn Luận liền nói với ba người kia:

- Ba vị... Chúng tôi đã chuẩn bị lên đường.

Ba người đó ra dấu cho Tuấn Luận.

Thấy họ ra dấu, Băng Lệ phải chau mày nghĩ thầm:

- “Chẳng ba người này đều câm. Nếu câm thì họ phải điếc, nhưng sao họ lại nghe được Tuấn Luận nói. Không lẽ họ không muốn mở miệng nói với Tuấn Luận”.

Trong khi nàng suy nghĩ thì Tuấn Luận lại bước đến bên Diệp Tình. Chàng nói với nàng:

- Cung chủ... Họ muốn chúng ta đều phải bịt mắt.

Diệp Tình nhượng đôi chân mày vòng nguyệt:

- Bịt mắt ư... Bốn cung...

Tuấn Luận lạnh nhạt cướp lời nàng:

- Nếu Cung chủ không tự nguyện bịt mắt thì phải để Cung chủ ở lại đây.

Diệp Tình vùng vằng:

- Thật là quá đáng.

- Cung chủ đừng quên, đây là địa phận của họ chứ không phải Hương cung.

Diệp Tình lúc đầu, thở ra, rồi ra lệnh cho Cẩm Tú xé lụa trong rương bịt mắt nàng. Tất cả mọi người bịt mắt xong thì được ba người kia đưa lên một chiếc xuồng mỏng. có buồm. Họ đứng chờ một lúc như thể cầu mây gọi gió.

Cứ như có sự sắp xếp của tạo hoá, chỉ một lúc sao cả hoang mạc bỗng dậy những cơn lốc khủng khiếp. Lốc cuốn tung cát bay mù mịt, không một chút chần chừ, ba người nọ liền giương buồm. Hai cánh buồm được căng lên, hứng lấy những đạo cuồng phong dữ dội kéo chiếc thuyền lướt trên mặt cát lao đến trước nhanh không thể tưởng.

Ngồi trên sàn thuyền, mọi người cứ ngỡ mình đang được gió thổi đi mà chẳng thể nào nhận biết được phương hướng. Cái mà họ cảm nhận được là những âm thanh vang động tai trong tiếng gầm rú của đất trời.

- o O o -